

van zes, echte kadetjes! Neen, hij gaat niet binnen, hij loopt weer door, sneller dan tevoren, de eene straat uit, de andere in, naar een stille stadswijk met kleine nette burgerhuisjes.

Telkens let hij op de naambordjes, nu is hij in de Batavierenstraat. Daar loopt haast niemand, en wij kunnen hem nu beter bekijken.

Een wollen pet bedekt zijn hoofd haast geheel, zijn jasje is misschien bruin geweest, maar nu opvallend groen, en de lange, magere armen steken uit te korte mouwen, terwijl er veel gevaar is, dat ook de ellebogen spoedig zichtbaar zullen zijn. Daarentegen is de broek hem te lang en te wijd, en slobbert om zijn dunne jongensbeenen. Soms trekt hij de pijpen wat op om naar zijn schoeisel te zien, want werkelijk, hij heeft schoenen aan, wat bij zijn schamele kleeding haast niet te verwachten was. Met een blik van trots en wèlgevallen ziet hij er op neer en vermijdt zorgvuldig ieder modderig hoekje, ieder plasje tusschen de keien, want de laarzen zijn onberispelijk gepoetst, en geen spatje is er op te zien. Nauwsluitend zijn zij niet, en de zolen kunnen waarschijnlijk weinig nat verdragen, maar toch: zij mogen bekeken worden! De glimlach op het smalle jongensgezicht overtuigt je daar al van, als je hem eindelijk stil ziet staan vóór 't lage deurtje van een schoenmakerswinkelje. Vóór 't raam staat: C. Nieuwenhuis, Mr. Schoenmaker, en als 't winkelje zijn tingelend geluid laat hooren, komt de baas dadelijk vóór, om de deur voorzichtig te openen. Doordringende oogen zien den jongen aan: Zoo, zoo, daar is de nieuwe leerjongen?

„En jij wilt dus schoenmaker worden?” „Ja baas.”

Op 't jongensachtig gezicht komt een vastberaden trek. „Zóó, en ben je al een poosje in 't vak?” „Neen baas, 'k begin vandaag.” „En hoe oud ben je dan?” „Bijna vijftien.” „Hm, dan kon je wel vroeger begonnen zijn, wat deed je dan eerst?” „'k Ben koopman geweest, baas.” Een flauwe glimlach trekt over 't strenge gezicht van den schoenmaker, als hij de deur sluit en zegt: „We zullen zien, ga maar binnen.”

De jongen stapt het winkelje in, veegt stevig zijn vochtige schoenen af op het kleine matje, en volgt zijn baas 5 tredjes op, naar het kamertje dat voor werkplaats is ingericht. Een houten bankje wordt hem aangewezen en de baas neemt dadelijk den schoen op waaraan hij bezig was. Nieuwsgierig kijkt de jongen